

На данашњи дан 1918. године, новосадска Скупштина Срба, Буњеваца, итд, донела је одлуку о присаједињењу Војводине Краљевини Србији, победници над тамницом народа Аустроугарском монархијом.

Деведесет година касније, Народна скупштина Републике Србије састављена од „европејаца“ и њихових чанколиза озваничила је почетак процеса разградње Србије, процеса који се неће зауставити док Србија не буде сведена на „потребну“ величину, тј. на границе од пре Берлинског конгреса. То ће бити Србија за коју њен председник и његова свита мисле да ће бити прихватљива и безопасна за суседе, Србија по којој ће без страха и уз сарадњу њених органа крстарити страни обавештајци, који ће, опет, без проблема наше грађане врбовати за сарадничке позиције, јер је у друштву већ достигнуто „потребно стање свести“ по коме је рад за ЦИА, МИ-6, БНД, а зашто не и хрватски СИС, бошњачки АИД, словеначку СОВА – питање части, јер онај ко није интересантан тајним службама – и не вреди много.

Све чешће ухватим себе како се са носталгијом сетим времена од пре 25-30 година. Колико год „онај“ режим био ригидан и недемократски, питам се шта смо његовом заменом изгубили, а шта добили?

Изгубили смо слободу да путујемо по целој земљи без проблема да ће нас неко попреко погледати, јер му се не свиђа наш акценат. Изгубили смо и „црвени пасош без мане што прелази све гране...“, изгубили смо радна места и радничке савете. Изгубили смо послове по иностранствима, Блиском истоку и СССР-у, од којих су многи издржавали породице. Изгубили смо хиљаде људских живота у ратовима које „нисмо водили“ и од наших лоших примања издвајамо за инвалиднине инвалидима који су то постали питајбога због чега.

Изгубили смо армију која је била снажан фактор одвраћања, против које се није усудио да крене ни Амер ни Рус, а која је уништена по националистичким потребама националних врхушки. А од онога што је остало, сви који вреде су отерани у пензију, па се и онај познати „Поношев вагон“ прикачио на буџет Србије, а већина тих пензионера

педесетогодишњака тезгари као обезбеђење по фирмама тајкуна и тако узима хлеб стотинама технолошких вишкова...

А шта смо заузврат добили?

Добили смо „бели Шенген“ који ће моћи да користе они којима су и досад визе вадиле агенције. Да, биће од користи и оним срећницима који су, оставши без посла у својој земљи, нашли посао у ЕУ. Користиће га и наша омладина која ће сад моћи да „кулира“ пред европским кафићима, тачније, користиће га они који нађу спонзора да им плати пут „да виде света“.

Добили смо такође и иностранство на сат времена од Београда, али тамо баш нису одушевљени када нас виде и из неког разлога нас зову „парадајз туристима“. Добили смо архаични капитализам и првобитну акумулацију капитала са девизом: није важно како сам зарадио први милион! Где газда може да вас шутне ногом у стражњицу кад му се ћефне. Да вам позове жену у 23 часа да помогне код истовара робе, а онда је за награду води на ћевапе и музику, а ви немате ту шта да причате, пошто вам је њена плата важна ставка у буџету. За време радничких савета тога није било.

Добили смо контраверзне бизнисмене – џипације са шибацијама који праве послове директно са државом, а то нам се представља као тржишно понашање, ма колико то било увредљиво за било чију интелигенцију...

И на крају, али не и последње, добили смо интелектуалце који коначно могу да пишу шта им је воља, али кога брига?